

Carta oberta a l'expresident Jordi Pujol (I)

written by Jaume Gras i Bartrolí | 9 d'agost de 2024

Ara que tothom recorda que fa deu anys de la confessió de Jordi Pujol sobre la deixa del seu pare a la tauleta de nit, ara que si no hi ha un daltabaix, tindrem un delegat regional del 155 gràcies al que queda del partit de l'avi Macià, caldria recordar també que en fa 28 del Pacte del Majestic amb el PP. Una altra efemèride. Els populars són la cara A dels nostres opressors nacionals des de temps immemorials. La cara B també els coneixem i sabem els costums que tenen amb la dissidència quan s'emprenyen, tot i que la melodia de la seva marxa sembli més dolça.

El president Pujol ens va explicar les seves vergonyes fiscals familiars. Ara, abans que sigui massa tard, perquè la biologia és implacable, crec que ens hauria d'explicar la part més important d'aquells pactes amb els populars espanyols. Els serrells que no van sortir als mitjans de comunicació perquè devien ser uns acords no de curta volada, sinó fets amb les llums més llargues. Ens ho mereixem i l'expresident també quedarà molt més tranquil.

Entenem que aquell acord no es va centrar només en el fet que els mossos poguessin anar amb moto. Ni que la *Escuela Judicial Española* vingués a Vallvidrera tenint en compte com ens tracten els jutges, *deunidó* la jugada mestra que es va marcar el president i els seus negociadors. Tot fa pensar que hi va haver molt més tall del que s'ha comentat i que no es devia tractar a tan noble establiment del passeig de Gràcia.

El senyor Pujol i Soley ens hauria d'explicar per què va acceptar, i sobretot a canvi de què o per fer què, què Catalunya es tornés a convertir en una plataforma de recepció massiva d'immigrants després de vint anys en espera. La

plataforma més activa, no del sud d'Europa, sinó de tota Europa.

El president Pujol hauria de sincerar-se als seus seguidors –els entranyables tifosis convergents– que tant l'adoraven i confiaven en ell com a salvador de les essències del país. **El senyor Pujol ens hauria d'explicar amb detall perquè va abordar la globalització d'aquesta manera tan laxa, al contrari del que va fer el PNB. Ens hauria d'aclarir per què ho van considerar una finestra d'oportunitat tan extraordinària.** Ho repetim. És important que ens ho expliqui perquè encara viu molta gent que li va dipositar la confiança perquè ens conservés la catalanitat que els anys 90 es mantenia amb respiració artificial, però encara batejava.

Les enquestes ja ens ho deien: estàvem al 50% de catalans i de castellans, exactament igual com era la composició socio-nacional a finals dels anys 70 després de l'arribada de la darrera tongada d'immigrants que gairebé va doblar la població en només vint anys. Tots sabem que la distribució abans del 39 era diferent i oscil·lava entre el 80% i el 75% de catalans, segons les fonts contrastades i abans d'inventar-se això de *És català qui viu...* Abans del 78 i de l'autonomisme hi havia catalans, castellans i estrangers. El president Pujol sabia perfectament el drama que havia significat la derrota del 39.

A Catalunya –ho deien les enquestes– la distribució general de les dues comunitats era meitat-meitat, però a l'àrea metropolitana era del 36-38%, amb relació al 60% de castellanitat espanyola. *Marrameu...*

Una força superior devia fer veure als nostres herois social-cristians, amb el vistiplau de tot l'arc parlamentari, excepte del senyor Barrera, que el millor per a la Catalunya del segle XXI era obrir la porta de bat a bat a tothom qui volgués venir a casa nostra a dinamitzar els negocis dels més establerts. "Tothom ha de guanyar-se la vida", es deia en el món convergent!

La primera part de la catàstrofe va esclatar el 2009 amb la crisi financera i del totxo i les retallades descomunals que han deixat el país com una antiga república comunista de l'Est, aquelles de l'home Nou que tant els agradava a tants antifranquistes que creien que ser antiespanyol passava per ser comunista. I una societat sense personalitat i amb la llengua pròpia ben tocada per culpa de la inferioritat numèrica i una supina ineficàcia política i deixadesa administrativa.

La inferioritat l'estem constatant ara perquè aquests processos de substitució a tothom els hi costa molt assimilar-ho. No s'ho creuen. Potser el president encara no ho ha fet. O tampoc no s'ho vol creure. No sé si fa temps que no trepitja el Raval. Se suposa que els fills o nets li expliquen coses de la Barcelona popular. Dels transports públics i de la llengua que s'hi parla. De la pobresa existent. D'aquests nois que van amunt i avall amb carretons de supermercat recollint ferralla. Un fet extraordinari a Espanya, a Europa i a Occident. A milers! Segur que li expliquen els centenars i centenars de pobres, i pobres seriosament afectats amb patologies vàries, provinents de tot el món, que demanen caritat pels carrers de la nostra estimada capital del Principat. Potser li ho amaguen com fa el gran NO-DO regional subvencionat.